den ganschen nacht niet.

Den volgenden morgen stond hij in de Rue de Honorée een eindje voorbij den winkel van Du Bois en zag precies tien uur den vreemdeling bij zijn collega binnenstappen; geen minuut later hield een auto, een paar huizen van Du Bois verwijderd, stil. Er stapten drie mannen uit, die haastig bij den goudsmid binnenliepen.

Bonboiris rilde van angst en vond het allesbehalve aangenaam, dat hij zijn vaderland dien dienst bewezen had, want hij begreep nu wel, dat hij onmogelijk buiten deze geschiedenis blijven kon.

Spoediger en kalmer dan hij verwacht had, verliep de arrestatie. Eerst kwam 'n der rechercheurs naar buiten, die den chauffeur wenkte om voor den winkel te rijden; daarna stapten ze met hun drieën, den vreemdeling als arrestant met zich voerend, in den wagen. Noch de politie-beambten, noch de chauffeur wisten welk een gewichtig persoon in hun onmiddellijke nabijheid was.

Ook Bonboiris wist niet, dat hij een zaakje aan het rollen had gebracht, dat niet alleen geheel Frankrijk, maar de geheele wereld in beroering zou brengen.

Eer nog een jaar na deze gebeurtenis verstreken was, publiceerden alle tijdschriften van de geheele wereld het portret van Bonboiris.

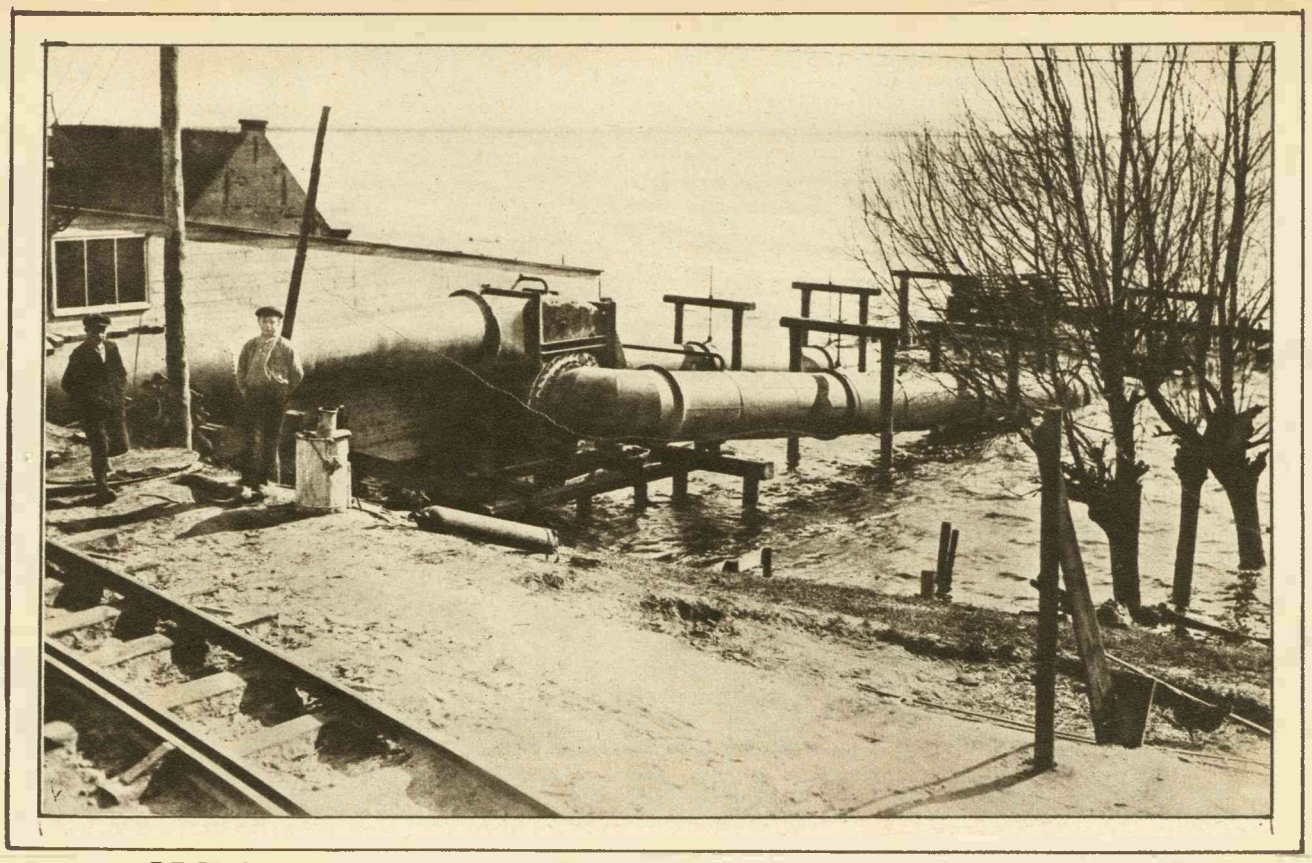
Men zag reproducties van foto's, voorstellende „de heldhaftige Bonboiris thuis," „Bonboiris in zijn winkel," „Bonboiris op weg naar de kerk," en „Bonboiris met zijn gezin."

De brave man had er op dit oogenblik niet het flauwste vermoeden van en stond doodsangsten uit, dat Du Bois zou ontdekken, dat hij de transactie met den vreemdeling verraden had en dat deze, als hij uit de gevangenis ontslagen zou zijn, wraak op hem zou nemen.

De vreemdeling was reeds een maand in voorarrest, zonder dat men wist wie hij was en hoe hij aan het goud kwam. Hij had de vragen, die de justitie hem gesteld had, op zoo'n wijze beantwoord, dat zij door haar onderzoek niets wijzer geworden was.

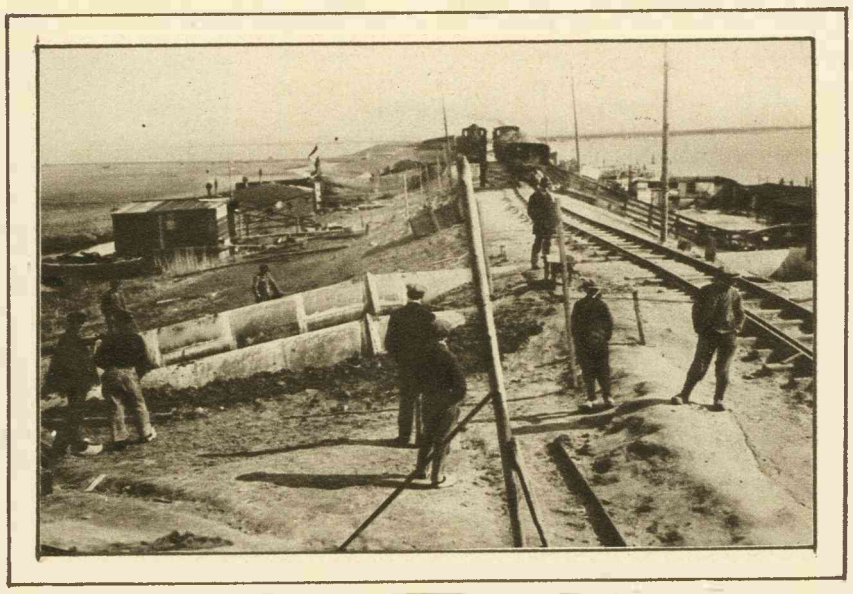
Een feit was het, dat hij reeds verscheidene staven goud, waarvan de oorsprong in het duister lag, verkocht had. Maar waar het goud vandaan kwam, dat bleef nog steeds een onopgeloste vraag. Ook uit Engeland en andere Europeesche landen kwamen geruchten van een abnormaal grooten toevoer van goud in staven, die tot vijftig procent beneden de werkelijke waarde gekocht waren.

De bekwame rechter van instructie, Baron Croix de la Chapelle, had al het mogelijke gedaan om het onontbeerlijke bewijsmateriaal van een gouddiefstal of dievencomplot bij elkaar te krijgen, maar er waren geen overtuigende bewijzen aanwezig. Vroeg of laat moest hij den vreemdeling weer vrijlaten. Als politieambtenaar gevoelde hij een groote antipathie tegen detectives, maar hij had nu, bij hooge uitzondering, besloten den wereldberoemden speurder Lecoque op zijn bureau te ontbieden om bij het verhoor van den gevangene tegenwoordig te zijn. Misschien kon Lecoque een draad vinden, die in de geheimzinnige affaire eenige aanwijzing zou geven .....

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.
Gezicht op het overstroomde gebied. Op den voorgrond de loods met den motor en de enorme buizen.

Want een mysterie was het, en wanneer het eenmaal tot een onthulling kwam, dan zou men zeker iets te weten komen, dat op het gebied van misdaad een unicum kon heeten. De geroutineerde politieambtenaar gevoelde dit bij intuïtie.

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.
De dijk waarover de zware afvoerbuizen loopen.

Lecoque verscheen op tijd op het bureau van Baron Croix de la Chapelle, die onmiddellijk last gaf den zonderlingen gevangene binnen te brengen.

De vreemdeling begon te lachen, toen men hem binnenbracht en zeide:

„Wel, dat is mijnheer Lecoque, de beroemde detective..... Veel van mijnheer gehoord .... Ik maak u wel mijn compliment voor het ontknoopen van duistere zaakjes ...."

„Mijnheer Lecoque zal nu zijn krachten aan jouw zaak wijden," viel de rechter hem in de rede.

„Werkelijk te veel eer ....," riep de gedetineerde lachend uit, terwijl hij vervolgde: „Met mijn zaak is 't een eigenaardig geval.... Meestal begint onze detective met de misdaad en is de belooning, ten minste de moreele, dat hij den schuldige te pakken krijgt Nu is het iets anders, nu heeft hij den verdachte te pakken en moet hij naar de misdaad zoeken ..... Enfin, verandering van spijs doet eten .... Iets anders is weer eens iets anders . . . n'est-ce pas ? .... Zeg, het zou jelui toch zeker wel een paar honderd francs waard zijn, als jelui wisten wat ik weet ?"

„Je vergist je vriend ....," antwoordde Lecoque. „We hebben jou en je misdaad er bij .... of liever, de bewijzen van je gouddiefstal!"

„U zegt — ? Ha, ha, ... die denkt mij erin te laten loopen .... Nu hoor, Lecoque, we zijn aan elkaar gewaagd ...."

Baron Croix, die al had gemerkt, dat hij met den arrestant ook nu niets verder zou komen, begon hem voor de zooveelste maal zijn naam en adres te vragen, in de hoop daarop nu eens een behoorlijk antwoord te krijgen.

„Mijnheer, mijn naam en adres ben ik vergeten. De dag van mijn geboorte is al zoolang geleden, dat ik dien ook niet meer weet, maar als u mij even vrijlaat, dan zal ik het aan m'n moeder vragen, die kan zich mijn geboortedag nog goed herinneren...."

„Als je die tactiek blijft volgen, dan stel ik het verdere onderzoek een maand uit en dan kun je in je cel over je spitsvondigheden nadenken."

„Zoo, dus omdat de politie en justitie nu beslist willen hebben, dat ik een dief ben en ik niet zeg: mijnheer, ik ben de grootste dief, dien jelui ooit gezien hebben, moet ik hier ondervraagd en in een cel gesloten worden!"

„Verschaf ons de noodige inlichtingen waaruit blijkt dat je onschuldig bent en we laten je vrij."

„Neen, de justitie moet bewijzen dat ik schuldig ben, daarvoor wordt zij door de burgerij betaald. — Maar goed, ik zal van tactiek veranderen .... Een boer verkoopt een koe .... dat is iets heel gewoons en niemand zal erover denken, hem als dief aan te klagen .... maar als diezelfde boer een staaf zuiver goud verkoopt, wordt hij gewantrouwd en men zegt dat hij die gestolen heeft ...."

„Genoeg," riep de rechter geïrriteerd uit. „Zeg ons hoe je aan het goud komt, en als je een eerlijken handel drijft, ga je vrij uit .... Je verkoopt goud beneden de waarde, nietwaar? Waarom doe jij dat?"

„Uit pure philanthropie, mijnheer.... Als het niet waar is, laat Monsieur Lecoque het tegendeel bewijzen ....."

(Wordt vervolgd.)

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.
De groote afwateringsbuizen waardoor het water in de Zuiderzee geloosd wordt. *(foto's V.F.B.)*